

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Verőci Judit ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, dr. Karas Monika ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. október 1. napján meghozott, 31.P.21.599/2009/11. számú ítélete ellen az alperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja és az alperest arra kötelezi, hogy elégtételadásként az ítélet jogsértést megállapító rendelkezését jelentesse meg 15 napon belül a ... című napilapban. Egyekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek 30.000 (harmincezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint az államnak külön felhívásra 72.000 (hetvenkettőezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A alperes neve alperes az általa kiadott ... című napilap ... napján megjelent számában „...” címmel jelentetett meg cikket, majd ... napján „...”, ... napján „...”, és ... napján „...” címmel közölt cikkeket, melyek érintették I.rendű felperes neve I. rendű felperes és a II.rendű felperes neve II. rendű felperes személyét.

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez, a hangfelvételhez, az üzleti és magántitokhoz fűződő személyiségi jogaikat.

Kérték, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől és kötelezze a keresetükben megjelölt szövegezésű elégtétel adására.

Az I. rendű felperes 10.000.000 forint, míg a II. rendű felperes 20.000.000 forint nem vagyoni kártérítés iránti igényt is előterjesztett.

Ezen túlmenően pedig indítványozták 70.000.000 forint közérdekű célra fordítandó bírság kiszabását is az alperessel szemben.

A felperesek előadták, hogy az alperes a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait a korábban folyamatban volt sajtó-helyreigazítási eljárásban megállapított magatartásával sértette meg. E szerint az alperes azt a való tényt, hogy a II. rendű felperes, majd az annak helyébe lépő I. rendű felperes keretszerződést kötött a magánnyomozásra jogosult ... Bt.-vel, s részére 5.000.000 forintot fizetett, valamint azt a tényt, hogy a cég politikailag is érzékeny adatok gyűjtésével is foglalkozott, olyan hamis színben tüntette fel, hogy az I. rendű felperes cége, a II. rendű felperes, ..., ... és ... megfigyelésére, levadászására adott volna megbízást. Valótlanul állította továbbá az alperes, hogy a ... Bt. munkájáról készült tájékoztatót az I. rendű felperes megkapta és megismerte. Előadták, hogy üzleti tevékenységükhöz szükséges adatokat kívántak megszerezni a megbízással.

A hangfelvételhez fűződő személyiségi jogát az alperes azzal sértette meg az I. rendű felperesnek, hogy a ... című lapban az I. rendű felperes tudta nélkül készült hangfelvételtől szó szerint idézett. Mivel az alperes a ...-i számában megjelent cikkének „...” címet adta, tudomással bírt arról, hogy az érintettek a kérdéses hangfelvétel elkészítéséhez nem járultak hozzá.

A magántitoksértést az alperes mindkét felperes vonatkozásában egyrészt a ...-ei jelentés elnevezésű irat, valamint a ... megbízási keretszerződés és a meghatalmazás közzétételével valósította meg. Titoksértést jelentett, hogy az alperes közölte, miszerint a felperesek magánnyomozót vettek igénybe gazdasági tevékenységükkel összefüggésben és az is, hogy az I. rendű felperes ...-nal bármilyen kapcsolatban állt.

Az I. rendű felperes a nem vagyoni kártérítéssel összefüggésben előadta, hogy az alperes valótlan állításai lelkileg felkavarták, megrázták, és a gazdasági életben és a közéletben egyaránt számos támadás érte. A II. rendű felperes ... üzleti partnerei az alperesi cikk megjelenését követően jelezték, hogy a közlések az I. rendű felperes jóhírnevét sértik, így a II. rendű felperes üzleti pozíciója meggyengült. Az ... tulajdonosi háttérrel rendelkező magyarországi konkurencia elérte az ... döntéshozóknál, hogy a II. rendű felperes érvényes szerződése ellenére jelentős mértékben csökkentsék a részére szállított ... mennyiséget. Ezzel összefüggésben pedig a cég árbevétele jelentős mértékben visszaesett, figyelemmel arra is, hogy az ... sajtó is átvette az alperes közléseit.

Az alperes a kereset teljes elutasítását, a felperesek költségeiben való marasztalását kérte.

A jóhírnévsértéssel összefüggésben előadta, hogy a sajtó-helyreigazítási perben megállapítottak szerint a valótlan tények közlését nem vitatja, azonban álláspontja szerint ezeknek sértő jellegük nem volt, így jóhírnév sérelme nem következhetett be. A sajtó-helyreigazítási per eredményeként csak az vált megállapíthatóvá, hogy a valós tényekből helytelen következtetéseket vont le.

A hangfelvétellel visszaéléssel összefüggésben előadta, hogy a hangfelvétel nyilvánosságra hozatalára nem került sor, a lap a hangfelvétel által rögzített anyagot adta közre írásos formában, ez azonban nem a hangfelvétellel való visszaélést jelenti, hanem egy információ közzétételét. Hivatkozott arra, hogy a felperes sem vitatta az

írásbeli változat hangfelvétellel való azonosságát. Előadta továbbá, hogy nem valósul meg visszaélés, ha az igazság kiderítése érdekében történik a hangfelvétel felhasználására.

A magántitok és üzleti titoksértéssel összefüggésben arra hivatkozott, hogy ezek sérelme csak akkor állapítható meg, ha a megszerzés jogosulatlanul történik, és ennek következtében hozza nyilvánosságra az információkat. A felpereseknek igazolni kell azt, hogy az információk titokban maradásáért mindent megtettek. Kizárólag olyan iratokat hozott nyilvánosságra, amelyet az egyik szerződő féltől kapott, ezért titoksértés nem következhetett be.

Az elégtételadással összefüggésben hivatkozott arra, hogy a sajtó-helyreigazítási eljárásban a jogerős ítéletnek eleget tett, azért azonban nem vállalhat felelősséget, hogy más médiumok is felkapták a hírt és foglalkoztak azzal.

A nem vagyoni kártérítési igénnyel kapcsolatosan előadta, hogy az rendkívüli mértékben eltúlzott és a felperesek nem bizonyították a kár bekövetkezte és a magatartása közötti okozati összefüggést.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa kiadott ... című lap ...-i számában a „...”, ...-i számában a „...”, a ...-i számában „...” és a ...-i számában „...” című cikkekben azt a valós tény, hogy a II. rendű felperes, majd annak helyébe lépve az I. rendű felperes ... végén keretszerződést kötött a magánnyomozásra jogosult ... Bt-vel és kifizetett 5.000.000 forintot, valamint azt a tény, hogy ez a cég politikailag is érzékeny adatok gyűjtésével is foglalkozott, olyan hamis színben tüntette fel, hogy I. rendű felperes neve vagy cége, a ..., ..., ... és ... megfigyelésére, levadászására adott volna megbízást, megsértette az I. és II. rendű felperesek jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Továbbá azzal, hogy a lap ...-i számában megalapozatlanul állította, hogy a ... Bt. munkájáról készült ...-i tájékoztatót az I. rendű felperes megkapta volna, megsértette az I. rendű felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

Feljogosította az I. és II. rendű felpereseket, hogy az alperes költségén két országos napilapban, egy alkalommal az ítélet fenti jogsértést megállapító rendelkezését közzétegyék.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 800.000 forintot, a II. rendű felperesnek 400.000 forintot.

Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította.

A le nem rótt 900.000 forint kereseti illeték viseléséről úgy határozott, hogy abból 180.000 forintot az alperes, 240.000 forintot az I. rendű felperes és 480.000 forintot a II. rendű felperes köteles megfizetni külön felhívásra a Magyar Államnak.

Kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 180.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1), (2), (3) bekezdéseit, a 78. § (1) és (2) bekezdéseit, a 80. § (1), (2) bekezdéseit, a 81. §-t, a 84. § (1) és (2) bekezdését. Ismertette továbbá a Legfelsőbb Bíróság PK 12. és 14. számú állásfoglalásait, valamint az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB és a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatait.

A jóhírnév sérelmének megállapításával kapcsolatosan a csatolt cikkek, illetőleg a sajtó-helyreigazítási per ítéletének tényállásában foglaltakra alapozott. Ennek körében azt nem állapította meg, hogy a felperes gazdasági célú megállapodást kívánt kötni a ... Bt-vel. Nem állt bizonyíték rendelkezésre annak megállapítására, hogy a felperes csak gazdasági célú megoldást igyekezett kötni. Az I. rendű felperes a sajtóban megjelent nyilatkozataival meggyőző magyarázatot nem tudott adni a megállapodás létre és előadásai is számos kérdés felvetését tették lehetővé. Nyilatkozatai ellentmondásosak voltak és azokból arra lehetett következtetni, hogy a körülményeket, a megbízás tartalmát és a ... Bt. tevékenységéről való tudomását nem kívánta sem a sajtó, sem a bíróság elé tárni. Az I. rendű felperes azon hivatkozásait, melyek szerint a megállapodás kifejezetten gazdasági jellegű volt és teljesítés nem történt, továbbá vámszabadterületekkel kapcsolatos információra tartott igényt, az elsőfokú bíróság nem tudta elfogadni. Ezen nyilatkozatai ugyanis ellentétben álltak azon közléseivel, hogy nem volt megállapodás, a költségvetést nem fogadta el, és az okiratot nem írták alá.

Az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy az írásban megjelent beszélgetésben olyan mondatok szerepelnek, melyek egy gazdasági megbízással összeegyeztethetőek, még akkor is, ha a szövegösszefüggésből kiragadottak. Ugyanakkor szerepelnek benne olyan kitételek is, amelyek kifejezetten politikához kapcsolódó megbízásban való közreműködésre utalnak. Az I. rendű felperesnek a beszélgetésben tett megállapításai is azt erősítették, hogy nem kifejezetten a profiljával azonos, tehát nem kizárólag gazdasági célú közreműködésről volt szó. Megállapítása szerint kételyt ébresztő az is, hogy az I. rendű felperes a II. rendű felperesi cég helyett egy olyan szerződésbe lépett be, ami állítása szerint létre sem jött, megfelelő tartalma sem volt, ugyanakkor előleget fizetett érte. Ezen túlmenően pedig a beszélgetés tartalma szerint az I. rendű felperes további összeg kifizetését is vállalta volna, holott a megbízás nem ment teljesedésbe.

Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság azt nem tudta megállapítani, hogy a megbízásnak kizárólag gazdasági célja lett volna, az azonban megállapítható volt, hogy a megbízásnak bizonyos politikai kapcsolódása is volt, mert nem vitatott tény, hogy a megbízás olyan információk szerzésére is irányult, amelyek politikailag nem érdektelenek. Megállapítható volt továbbá az is, hogy az I. rendű felperes egy ilyen jellegű tevékenység finanszírozójaként vett részt az ügyletben. Az azonban nem volt megállapítható, hogy a megbízás eleve meghatározott politikusok megfigyelésére, levadászására irányult. Nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, hogy az I. rendű felperes milyen információkat kapott a ... Bt-től, de a beszélgetésből arra lehetett következtetni, hogy az információk és megszerzésük módszere olyan volt, ami miatt az I. rendű felperes az ügyből kihátrálni igyekezett. Az alperes sem a sajtóperben, sem a jelen perben nem bizonyította azt, hogy az I. rendű felperes politikusok levadászására irányuló megbízási ügyletben vett volna részt.

Az elsőfokú bíróság osztotta azt a felperesi álláspontot, hogy a közlések sértő tartalmúak, ezért az a felperesek jóhírnevét hátrányosan befolyásolta. A politikusok megfigyelése, leadvázása negatív tartalmú közlések, ezért a jogsértés megállapítása szükségessé vált.

Az alperes nem bizonyította azt sem, hogy a tájékoztatót az I. rendű felperes átvette volna, és ennek bizonyíthatatlanságát az alperes terhére kellett értékelni. Ez az a dokumentum, amelyben a konkrét politikusok leadvázására történik utalás. A valótlan állításból és a megbízás tartalmára történt alaptalan következtetésből keletkezett az a látszat, hogy a megbízás politikusok leadvázására vonatkozott.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a sajtó-helyreigazítási perben rögzített tartalommal egyezően tartotta megállapíthatónak a jóhírnévsértést.

Nem volt vitatott a perben az a tény, hogy a hangfelvétel készítéséről az I. rendű felperes nem tudott. A perben azonban tett olyan nyilatkozatot, hogyha a beszélgetés rögzítését közlik vele, ehhez hozzájárul.

Osztotta az elsőfokú bíróság az alperes azon előadását, hogy hangfelvétel esetén az emberi hang a jogsértés tárgya, ezért a hangfelvétel tartalmának írásos közlése nem valósít meg hangfelvétellel kapcsolatos visszaélést és jogsértést. Értékelte azt, hogy az első cikkében az alperes ezt még nem említette, azonban amikor az I. rendű felperes a hangfelvételen elhangzottakkal ellentétben álló nyilatkozatot tett, bizonyításként használta fel a leírt változatot. Ez pedig nem tekinthető visszaélésszerű magatartásnak. Osztotta azt az álláspontot is, hogy maga a téma közérdeklődésre tarthatott számot, mert egy gazdasági életben résztvevő politikus magánnyomozónak adott politikai tárgyú megbízásáról volt szó. Utalt arra, hogy a bírói gyakorlat a hangfelvétellel kapcsolatosan nem állapít meg jogsértést, ha az nem öncélú és bizonyításhoz szükséges.

A magántitok és üzleti titok megsértésével összefüggésben az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy mivel nem találta bizonyítottnak a kifejezetten gazdasági célú megbízást és a szerződő fél végül az I. rendű felperes és nem a II. rendű felperes lett, üzleti titok sértéséről nem lehetett szó. Nem volt bizonyított továbbá a perben, hogy a magánnyomozói szerződés, meghatalmazás, illetőleg a tájékoztató milyen gazdasági tevékenység szempontjából tartalmazott fontos adatot a II. rendű felperes számára.

Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az I. rendű felperes olyan politikus, aki a gazdasági életben is jelentős szerepet játszik, és ha egy politikai tartalmú megbízásban közreműködik, az nem minősülhet magánügynek, és nem tartozik abba a körbe, amelynek megóvásához az I. rendű felperesnek jogos érdeke fűződhetne. A politikai vetületű tevékenységeivel összefüggésben nem hivatkozhat magántitok megsértésére.

A meghatalmazás és a szerződés 1. oldalának közlése nem tartalmaz olyan információt, amellyel kapcsolatosan a felperes méltányolható érdekre hivatkozhatna. A megbízás ténye és a ...nal való kapcsolat közérdeklődésre számot tartó kérdéseket vet

fel, melyek szintén nem sorolhatók a magántitok körébe. Elfogadta az alperes azon védekezését, hogy titkot nem sérthetett, mivel a másik szerződő féltől jutott a dokumentumok birtokába, és a szerződés titoktartási záradékot sem tartalmazott. Ez azt támasztja alá, hogy az I. rendű felperes nem tett meg mindent annak elkerülése érdekében, hogy az információ nyilvánossága kerüljön.

Abban az esetben, ha az I. rendű felperes a tájékoztatót nem vette át, maga sem kerülhetett a kérdéses információ birtokába, tehát a titkát az alperes nem sérthette a tájékoztató közlésével.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a hangfelvételhez fűződő személyiségi jog, a magántitok és üzleti titok megsértésével kapcsolatosan jogsértést nem állapított meg.

A jogkövetkezmények alkalmazásának körében a felperesek többszöri bírói felhívásra tett nyilatkozata alapján a sajtó-helyreigazítási ítéletben megállapított hamis látszatfeltétet és valótlan tényállítást állapította meg, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Mivel a II. rendű felperesre a tájékoztató átvétele nem volt vonatkoztatható, az ő tekintetében a megállapításra vonatkozó igényt elutasította.

Alkalmazta továbbá a jogsértéstől való eltiltás jogkövetkezményét, valamint az alperest elégtétel adására kötelezte annak kiemelésével, hogy a bíróság nincs kötve az elégtételadás keresetben kért módjához.

A helyreigazítás ténye nem zárja ki az elégtételadás szükségességét, azonban a felperesek által közölni kért közlemény a jogsértésen túli megállapításokat tartalmazott, ezért elegendőnek találta az ítélet rendelkező részében foglalt megállapítás közlését.

A nem vagyoni kártérítés megfizetésével összefüggésben megállapította, hogy a jogsértés nem jelentéktelen, mert politikusokra vonatkozó terhelő információk gyűjtése egyértelműen negatív megítélésű magatartás. Köztudomású tényként elfogadta, hogy az I. rendű felperest a közlés kellemetlenül érintette, magyarázkodásra kényszerült és ezzel összefüggésben a II. rendű felperesre is rossz fény vetült, a cég is magyarázkodásra szorult. Azt, hogy megjegyzéseket kapott, illetőleg tevékenységét minősítették, a perben becsatolt újságcikkek is alátámasztották. Értékelte azt is az elsőfokú bíróság, hogy az alperes cikkeiben olyan lényeges állításokat tett, amelyeket nem tudott bizonyítani, az eseménysort a hiányzó elemekkel alaptalanul kiegészítette. Ugyanakkor a cikk nem légből kapott állításokat tartalmazott, ezért az I. rendű felperes mint közszereplő többet köteles elviselni a politikai tevékenységét érintő közlésekkel kapcsolatosan. Azt is figyelembe vette, hogy az I. rendű felperesnek módja volt a saját álláspontját is kifejteni. Ennek során lehetősége lett volna bizonyos kérdéseket tisztázni, ez azonban nem volt maradéktalanul sikeres, és ez elsősorban nem az alperesi jogsértésre vezethető vissza.

A felperesek a köztudomású tényeken túlmutató egyéb konkrét nem vagyoni kárt nem bizonyítottak. Az I. rendű felperes nem tudott olyan személyt megnevezni, akivel a viszonya a cikkekben foglaltak miatt megromlott volna. A II. rendű felperesi társaság árbevételének csökkenése nem volt közvetlen összefüggésbe hozható az alperesi magatartással.

Mindezek alapján, figyelemmel a bírói gyakorlatra, és arra, hogy a cikk állításai nem légből kapottak voltak és az I. rendű felperesnek mint közszereplőnek a politikai tevékenységével összefüggésben többet kell elviselnie, az I. rendű felperes esetében 800.000, a II. rendű felperes esetében 400.000 forint nem vagyoni kártérítést állapított meg.

A közérdekű bírság kiszabását nem tartotta szükségesnek, mert az alperes nem tanúsított kirívóan felróható magatartást.

A pervesztesség-pernyertesség arányát 1/5-4/5 arányban állapította meg a jogalap részbeni alapossága, illetőleg az eltúlzott kártérítési igényekre figyelemmel. A perköltségről pedig a Pp. 81. § alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a felperesek keresetét teljes egészében utasítsa el, és kötelezze őket perköltségei megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás feltárását részben elmulasztotta, a per adatait helytelenül és okszerűtlenül mérlegelte, a levont következtetései nem helytállóak, az ítélet ezért megalapozatlan és törvénysértő.

Álláspontja szerint a felperesek nem bizonyították a perben, hogy a kifogásolt közlés sértő tartalmú. Az elsőfokú bíróság különösebb igazolás nélkül elfogadta, hogy a felperesekre vonatkozó állítás valótansága hordozza a sértő tartalmat is. A sajtó-helyreigazítási perben bizonyítást nyert, hogy az I. rendű felperes kapcsolatban állt a ... Bt-vel, és jelentős összeget is fizetett a nyomozásért. A politikailag érzékeny adatok gyűjtésével is foglalkozó magánnyomozók részére adott megbízást levadászásnak minősíteni, az ügy egész súlyához képest jelentéktelen tévedés. Egy tájékoztató átvétele sem hordoz objektíve sértő tartalmat.

Vitatta az elégtételadás elrendelésének jogszerűségét, módját. A bírói gyakorlat szerint sajtó-helyreigazítás elrendelése és teljesítése esetén, nincs lehetőség másodszori, azonos tartalmú elégtételadásnak.

A felperesek nem kérték a keresetükben az elégtételadásnak azt a módját, melyet az elsőfokú bíróság elrendelt, ezzel túlterjeszkedett a felperesek keresetén. Az elégtétel módja szélesebb nyilvánosságot teremt a felperesnek, mint amilyen körülmények között a jogsértés bekövetkezett. Ezzel az elsőfokú bíróság kimondatlanul felelőssé tette olyan közlésekért, melyekért mások voltak felelősek.

Az alperes álláspontja szerint a nem vagyoni kártérítésnek hiányzott a jogalapja, és nem volt bizonyított a felróhatóság a kár mértéke, és az alperesi magatartással való összefüggése.

Az elsőfokú bíróság nem indokolta azt, hogy a felperesek által felhozott, és el nem fogadott körülményekkel szemben mit értékelt a nem vagyoni kártérítés összegének megállapításakor.

Az I. rendű felperes, mint a közhatalom korabeli aktív részese köteles túrni magatartásának bírálatát, különösen akkor, ha a jogsértés megállapítása során figyelembe vett tények nem teljesen légből kapottak, hanem bizonyított tényeken alapultak.

A II. rendű felperes bizonyítása kifejezetten vagyoni hátrányokra vonatkozott, melyeket az elsőfokú bíróság nem tartott megalapozottnak. A II. rendű felperes nem hivatkozott arra, hogy az I. rendű felperes személyén keresztül érte volna nem vagyoni hátrány, és ez egyébiránt minden jogi alapot is nélkülözött.

Az alperes fellebbezése részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csak a jogorvoslással érintett részben vizsgálhatta felül.

E körben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében foglalt döntéssel túlnyomórészt egyetértett, az elégtételadás módját illetően azonban nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, ezért ebben a tekintetben határozatát megváltoztatta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a következőkre mutat rá.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése alapján, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés szerint, a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes egészében feltárta, és azt megfelelően állapította meg, arra a másodfokú bíróság visszautal. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtésében ténybeli és logikai hibát nem talált.

Megfelelő bizonyítás hiányában az elsőfokú bíróság a sajtó-helyreigazítási perben hozott jogerős helyreigazításra kötelező ítélet alapján a Ptk. 79. § (1) bekezdésének és a 78. § (2) bekezdésének tényállási azonossága miatt helyesen következtetett arra, hogy a jelen perben a tények hamis színben feltüntetését tényként kellett kezelni. Az alperes olyan egyéb bizonyítékkal nem szolgált, amely az eltérő álláspont kialakítását indokolta volna.

Az alperes fellebbezésében azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság különösebb bizonyítás nélkül elfogadta a valótlan közlés sértő jellegének fennálltát. A sértő tartalom, mint a jóhírnévsértés szükséges elemének megítélése alapvetően nem bizonyítási kérdés, hanem az a közlés tartalmi, nyelvtani vizsgálatát igényli objektív szempontok alapján. Ismert közéleti személyiségek megfigyelésére, és kifejezetten terhelő adatok gyűjtésére adott megbízás valótlan állítása, illetve a tények hamis színben feltüntetése nyilvánvalóan a kívül világ számára is jelentős súlyú állítás, ami az érintett megítélését nagyban befolyásolja, mégpedig hátrányos módon. A valóságtól eltérő ilyen típusú közlés nyilvánvalóan sértő tartalmú.

A megfigyelés kezdeményezése, és az ezzel kapcsolatosan született összefoglaló jelentés birtoklása a folyamat két jól megkülönböztethető mozzanata. Ezek alanyi és időbeli szempontból is elválnak, elválhatnak. Mivel az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy az adatgyűjtésre vonatkozó megbízást az alperes hamis színben tüntette fel, az ennek alapján született dokumentum I. rendű felperes általi megszerzésének és az ebből nyilvánvalóan következő megismerésének valótlán állítása is önállóan hordozza a sértő jelleget.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a jóhírnév megsértésének megállapításáról a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján.

Az elsőfokú bíróság a jogsértés megállapítását követően helyesen határozott az elégtételadással kapcsolatos polgári jogi igény alkalmazásáról. Ennek az elsőfokú bíróság által alkalmazott módjával a másodfokú bíróság azonban nem értett egyet.

Az elégtételadásnak igazodnia kell a jogsértés jellegéhez, mértékéhez és a jogsértést okozó felelősségéhez. Az alperes az általa kiadott lapban való megjelentetéssel okozta a jogsérelmet a felpereseknek, ezért az elégtételadásának is ehhez a körhöz és felelősségi mértékhez kell igazodnia. Az alperes esetleges más jogsértő közlések megjelentetéséért nem tehető felelőssé, ezért az elégtételadásának a jogsértés módjához kell igazodnia, amely a saját lapban való megjelentetésre való kötelezést indokolja.

A másodfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdésének c) pontja alapján nyújtandó elégtételadását ezért az alperes által kiadott ... című napilapban való megjelentetéssel rendelte el.

A sajtó-helyreigazítás elrendelése nem befolyásolja az elégtételadás alkalmazását, mert a sajtó-helyreigazítás a személyiségvédelem speciális eszköze, ettől függetlenül kérhetők a Ptk. 84. § (1) bekezdésében foglalt igények.

Az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett a nem vagyoni kártérítés jogkövetkezményéről is. Megfelelően értékelte a körülményeket, és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az I. és II. rendű felperesek nem vagyoni hátrányt szenvedtek el az alperes magatartásával közvetlen oksági összefüggésben.

Az I. rendű felperes közszereplői mivolta sem eredményezhette a kártérítési igény elutasítását. Az I. rendű felperes mint közszereplő sem köteles tűrni, hogy a közvéleményt foglalkoztató tevékenységét hamis színben tüntessék fel, illetve arról valótlán tényeket közöljenek.

Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy az I. felperes tevékenységével fémjelzett, és hozzá kötődő II. rendű felperesi gazdasági társaság, figyelemmel arra is, hogy a lapban megnevezték, szintén nem vagyoni hátrányt szenvedett.

Kizárólag a köztudomású tények figyelembevételével megállapított nem vagyoni kártérítés mértéke mindkét felperes esetében arányban álló volt a megállapított jogsértéssel, az a hasonló ügyekben alkalmazott bírói gyakorlathoz viszonyítottan eltúlzottnak nem tekinthető, ezért a másodfokú bíróság nem látott módot a nem vagyoni kártérítés mérséklésére.

Az alperes fellebbezése elenyésző részben vezetett csak eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles viselni az I. és II. rendű felperesek másodfokú perköltségét.

A perköltség a felperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, az (5) bekezdés, és a 4/A. § (1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll.

Az alperes köteles viselni a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2011. május 24.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő